

Ulaş Bardakçı'nın mahkeme savunması

“Hakim bey, önce geçen celsede cevaplandırmadığım soruya mahkeme heyetine güven duyup; duymama sorusuna cevap vermek isterim. Mahkeme heyetinde görev alan şahısların hiç birini tanımam. Bu sebeple güven duyup duymamak söz konusu değildir. Fakat gerçek olan şudur ki: Mahkemeniz bağımsız bir mahkeme olma niteliğine sahip değildir. Bu durumu göz önüne alarak istifa etmeniz gerekir. Cevap vermediğim kimliğime gelince, adım Ulaş Bardakçı. 1947 doğumluyum. THKP ve THKC'nin bir savaşçısıyım.

İddianamade, Kurtuluş Savaşı'ndan, Anayasa'dan, gençlik olaylarından bahsedilerek ve yayın organlarından, yazılarımızdan parçalar alınarak, bir giriş yapıldığını, buna bağlı olarak yaptığımız eylemleri okudum. Bu eylemler sonucu anayasayı ihlal suçundan ceza görmemiz isteniyor.

İddianame üzerine görüşlerimi belirtmek için birkaç konuya değinmek istiyorum.

Okuduğum iddianamenin özü, yaptığımız eylemlerin proletarya diktatörlüğünü amaçlayan eylemler olduğunu ispatlamaya yöneliktir Savcı, bu iddiasını sağlamak için yazılarımızdan kopuk ve Marksizm'in klasik kitaplarından eksik teorik aktarmalar yapmış, bize ait olmayan yazılara başvurmuş, dipnot düşer gibi bu iddianameyi hazırlamıştır. Yapmak istediği ise bağımsızlık ve demokrasi için savaşın stratejik hedefinin proletarya diktatörlüğü olduğunu ispatlamak, ucuz bir zafer kazanmaktır. Savcı iddianamesine temel olarak Milli Demokratik Devrim'i seçmiş, hiç de iyi bilmediği bir alanda at koşturduğu için konuları birbirine karıştırmıştır. Mekanik bir düşünce içerisinde hareket ettiği için de bir o yazıdan, bir bu yazıdan cümleler alıp artarda eklemeler yapmakla bu işi kıvrılabileceğini zannetmiştir. Ama bu işte yanılmışsınız Bay Savcı.

Oradan buradan alınan cümleleri artarda dizmekle Milli Demokratik Devrimi açıklayamazsınız. Kesintisiz Devrim'in ne olduğunu öğrenmeden bizi stratejik hedef olarak proletarya diktatörlüğünü seçmekle suçlayamazsınız. Siz şunu bilmiyorsunuz; bir devrimci memleketin içinde bulunduğu üretim şeklinin bir üst seviyesindeki üretim şeklini stratejik hedef olarak seçer. Şu anda Türkiye'nin önündeki üretim şekli ise proletarya diktatörlüğünün kolektifleşmiş üretim şekli değil, fakat Milli Demokratik Devrim'in bütün yabancı unsurları, tekelleri, tröstleri, üretimin ve üretici güçlerin gelişmesini önleyen parazit sınıf ve tabakaları temizlediği bir üretim şeklidir. Ayrıca Milli Demokratik Devrim'in devletçi, işçi sınıfının proleter diktatoryasını sağlayan devlet değil, içinde halkın bütün millici sınıf ve tabakalarının mevzilendiği bir devlettir. Burada yeri olmayan yalnız ve emperyalizmin bir avuç finans oligarşisi ile onun uzun süre müttefiki olmuş tefeci-bezirgandır.

Bilmediğiniz veyahut da işinize gelmeyen bir husus da şudur ki; Milli Demokratik Devrim şu anda içinde bulunduğumuz bağımsızlık ve demokrasi savaşının sonudur. Stratejimiz Milli Demokratik Devrim stratejisi derken kastedilen işte bu bağımsızlık ve demokrasi savaşıdır.

Biz her yazımızda, her konuşmamızda stratejimizi açık olarak belirttik. Her bildirimimizin sonunu ‘Tam Bağımsız Demokratik Türkiye’ diye bitirdik. Tartışmalarımızın sebebi her zaman bağımsızlık savaşının temel ilkeleri oldu. Yayınlarımızın temelini bağımsızlık savaşının taktikleri teşkil etti. Bütün teorik incelemelerimiz bu konuyu işledi. Bizim dışımızdaki devrimcilerle olan ayrılığımızın temelini bu teşkil etti.

Ama hiç kimse bizim proletarya diktatörlüğü üzerine tartıştığımızı işitmemiştir. Hiç kimse proletarya diktatörlüğünün taktiklerini yazdığımızı görmemiştir. Hiç kimse ‘stratejimiz proletarya diktatörlüğüdür’ diye yazdığımızı okumamıştır.

Her şeyi açık yazdık biz. Emperyalizme ve yerli oligarşiye silah çektiğimizi ilan ettik. Bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için savaştığımızı ilan ettik. 1961 Anayasası’nı gericilere karşı koruduğumuzu dost-düşman herkes biliyor. Anayasanın tatbik edilmesi için Devrimci kanı aktı. Şehitler verdik. Neden budanıyor 1961 Anayasası? Neden Anayasayı değiştirmek Erim’in ilk ‘reformu’ oluyor? Neden Türkiye için ‘lüks’ oluyor Anayasa?

Açıktır bunun sebebi. 1961 Anayasası bağımsızlık ve demokrasi savaşımızın hukuki dayanağı oluyor. Budur sebep.

Gelelim savcının ağzından eksik etmediği Atatürkçülüğe.

Emperyalizme silah çekmiş devrimcileri ezilen Türkiye halkı değil, fakat emperyalizm itham eder. Biz burada Türkiye halkı tarafından değil, emperyalizmin jandarması iddia makamı tarafından itham ediliyoruz.

Ve ne kadar acıdır ki, jandarma, savcı, emperyalizme silah çekmiş Mustafa Kemal’in adını ağzından eksik etmiyor.

Ne kadar acıdır ki, ezilen uluslara ışık tutmuş Mustafa Kemal sömürgeye bayrak yapılıyor. Nasıl oluyor bu?

Şunu herkes öğrensin ki: Emperyalizm ve yöneticileri, zamanın büyük devrimcilerini aziz, evliya haline getirir, doktrinlerinin devrimci yanlarını küllendirir, statik, statükocu yanlarını ortaya atar, kendileri için kabul edilebilir yanlarını reklam eder. Arkalarından ah-vah edilir, radyoda programlar düzenlenir. Artık ölen bir devrimci değil, bir evliyadır. Bu şekilde zararsız hale getirilen devrimciler her fırsatta halka sunulur. Artık o halkın kurtarıcısı değil hakim sınıfların paranasıdır.

Mustafa Kemal’in başına gelen tamı tamına budur. Anadolu ihtilalinin lideri gitmiş yerine mavi gözlü dev gelmiştir. Artık o bağımsız Türkiye için savaşan devrimci değil, şapka, ceket-pantolon değiştiren büyük bir terzidir.

Onlarca sene radyolar bunu okumuş, çocuklara bu ezberletilmiş, ‘Vatan Dursun’un anası’ hikayeleri anlatılmıştır.

Dikkat edilsin savcıya. Atatürk'ü, Milli Mücadele ruhunu ne hale soktuğu görülecektir. İddianamede rastlanacak bir dolu örneğinden sadece bir paragrafı aşağıya alıyorum. “Milli mücadele ruhu (sanıklar bunu istismar ile ikinci kurtuluş savaşı verdiklerini öne sürmektedirler), bütün milletin vatanı kurtarma çabasında el birliği yapması ve her türlü fedakarlığı seve seve katlanması anlamını taşır.” Oysa biraz sonra Birinci Milli Kurtuluş savaşımızın tahlilinde anlatacağım gibi vatan tüm milletin el birliği ile kurtulmamıştır.

Birileri hain ilan edilmiş, haklarında idam kararı verilmiştir. Bütün milletin elbirliğinden bahsetmek cehaleti, ihaneti en azından art niyeti ortaya koyar. Atatürk konusunda bizim savcıya söyleyecek bundan başka bir şeyimiz olamaz.

1960'tan sonra olanlara geçmeden evvel Kurtuluş Savaşı'ndan bu yana Türkiye'nin sınıfsal yapısını şöyle bir özetlersek konuya daha bir açıklık getirmiş oluruz.

Günümüzde olan olayların sebebini anlamak ve sorguya geçebilmek için Kurtuluş Savaşı'ndan bu yana olanları şöyle bir gözden geçirmek gerekir.

Birinci emperyalist dünya savaşı ile Türkiye'de gördüğümüz manzara şu idi. Bir tarafta emperyalist işgali kabullenmiş, emperyalizmle olan ekonomik ilişkilerini, yani, Mustafa Kemal'in deyimi ile yabancı sermayenin Türkiye'de jandarmalık görevini devam ettirmeyi amaçlayan İstanbul ticaret burjuvazisinin denetimindeki saray ve çevresi. Diğer tarafta, emperyalist işgale karşı bir direniş hareketi planlayan, tam bağımsızlığı ilke edinmiş ilerici devrimci subaylar, yeniden paylaşmada sıra Türkiye'ye geldiği zaman direniş hareketini planlayan subaylar Anadolu'ya geçmeyi uygun gördüler. Emperyalizme karşı savaş kararı uygulamaya başlandı. Anadolu eşrafını, tefeci bezirganı müttefik olarak yanlarına aldılar. İşgal altındaki bölgelerde başlayan çete savaşları kısa zamanda gelişti, düzenli ordu savaşına dönüştü. Sonunda savaş kazanıldı. Anadolu ihtilali lideri Mustafa Kemal, Anadolu eşrafına, tefeci-bezirgana, reformist burjuvaziye dayanan bir devlet kurdu.

İkinci emperyalist dünya savaşı önceleri bozulan ekonomik durum Türkiye'yi dış yardım almaya iteledi. Savaşın patlak vermesi sarsılan ekonomiyi batağa soktu. İlk ikili kredi ve yardımlaşma antlaşmaları bu dönemde yapıldı.

Kurtuluş Savaşı'ndan bu yana giderek palazlanan finans kapital batağa giren ekonomimizin zorlaması ile yeni bir sınıfsal denge kurmak için harekete geçti. Tefeci bezirgan, kasaba kodamanı ile bir olup reformist burjuvaziyi iktidardan attı. 1950'lerde olan bu tarihe '1950 halk hareketi' yutturmacası olarak geçen şey işte bu karşı-devrim hareketidir. Menderes'in şahsında billurlaşan bu ittifak çarpıcı sloganlar atmaktan da geri kalmıyordu. Kitlelerin hayal gücü kolayca harekete geçirildi. Kağıttan şatolar kuruldu. Her mahalleye bir milyoner sloganı eşya piyangosu yerine geçti. Alçakça, adice yürütülen sömürü nerede ise yağ-bal oldu. Finans kapital ile tefeci bezirgan, Anadolu ticaret burjuvazisinin bu balayı 4-5 yıl sürdü. En basit bir ekonomi politikası bile tespit edilememişti. Ne tarım alanında yatırım yapılmış, tohumluk, ziraat makinaları gibi üretim arttıran ekonomiye rahatlık getirecek tedbirler alınmış, ne sanayide iflas etmiş tarım politikası sonucu hızla artan işsizler ordumuzu üretici hale getirecek güçlü yatırımlar yapılmış, ne de eğitim sorunu üzerine kafa patlatılmıştı. Ardı arkasına iktisadi-askeri, kültürel ikili antlaşmalar yapıyordu.

Günün felsefesi; gelsin dış yardım, kabarsın borç hanesi. Öte yandan artan bir sömürü, dayanılmaz hale gelen hayat pahalılığı, paranın düşen değeri. 1958'ler geldiği zaman vaziyet dayanılır gibi değildi. Kitlelerin hoşnutsuzluğu ayyuka çıkmış, bu da ifadesini toplumun en dinamik kesimi olan gençlikte bulmuştu. Bugün kutlatılmayan 28-29 Nisan hareketleri bu kokuşmuş yönetime, bu iğrenç sömürüye baş kaldıran halkın somutlaşmış tepkisidir. Her iğrençlik kendi alternatifini de beraber getirir. 27 Mayıs İhtilali bütün bu olanlara dur diyen bir radikal subay, reformist burjuva hareketidir. Finans kapital bu seferde, Menderes'in temsil ettiği tefeci-bezirgan kasaba kodamanını itelemiş, küçük burjuva radikallerine ve reformist burjuvaya omuz vermişti. Şimdi yeni bir sınıfsal devre doğmuş, en basit demokratik müesseseleri bile işlemez hale getiren, alçakça baskı kanunları tezgahlayan, gençliğe kurşun sıkın yönetim alaşağı olmuştur. Finans-kapital gelişmesine, gürbüzleşmesine engel olmayan, buna karşı sömürüyü daha modernleştiren hiçbir ilerici atılıma mani olmaz. Nitekim 27 Mayıs İhtilali hem kitlelerin demokratik isteklerine cevap veren ilerici bir hareket olmuş hem de yarattığı yeni sınıfsal denge ile finans-kapital'e kuvvet şurubu şırınga etmiştir. İktidarda bir kez daha etkinlik kazanan küçük burjuvazinin radikal kalemleri beraberlerinde demokratik kuruluşları ve fikirleri de getirdi. Hazırlanan Anayasa reformcu, demokratik ve ilerici bir anayasa idi. Kitlelerin her türlü demokratik isteklerine karşılık vermesi ile getirdiği özgürlük ve tartışma-inceleme ortamı bir çok gizliliği, bilinmeyeniyi ortaya çıkarttı. Tüm zenginliklerimize, yer-altı, yer-üstü kaynaklarımıza, bakırımıza, kromumuza, petrolümüze, halkımızın yarattığı bütün değerlere el koyan, haysiyetimizi ayaklar altına alan, yoksulluğumuzun tek sebebi ABD emperyalizminin dost yüzü (!) açığa çıktı. Baş düşmanı gördük, tanıdık.

Türkiye'nin politika arenasında meydana gelen bu yeni kuvvet dengesi sonunda bir sol doğmaya başladı. Bu da toplumun en uyanık, en dinamik kesiminde, gençlik içinde yansdı. Araştırmacı-öğrenici niteliğimiz orta çağ karanlığından sıyrılmamıza yol açtı. Okuduğumuzu anlıyor, iğrenç sömürüyü, kol gezen işsizliği, açlığı, salgın hastalıkları, tüm gerçekleri görüyorduk. Biliyorduk ki, finans-kapital, tefeci-bezirgan ikilisi iğrenç çıkarları uğruna memleketi emperyalizme peşkeş çekiyordu. İkili antlaşmaları ile, NATO'su ile tüm zenginliklerimizi, yarattığımız değerleri dışarı taşıyor, kendileri de bu sömürünün yüzdesini alıyorlardı. Yönetimin kafası, sömürüyü devam ettirmenin yollarını bulmak için karşı çıkanı yok etmek için çalışıyordu. Küçük burjuva radikallerinin, reformist burjuvazinin etkinliği kısa sürdü. AP koalisyonları yönetime tefeci-bezirganların, kasaba kodamanlarının tekrar katıldığını gösteren hareketler oldu. Bu yıllarda yeni bir kuvvet dengesi görüyoruz. İktidar finans-kapital, reformist burjuvazi, tefeci-bezirgan, Anadolu kodamanı arasında paylaşılmıştı. Ne var ki; reformist burjuvazi etkinliğini kaybetmeye başlamış bunun yerine tefeci-bezirgan gittikçe daha fazla etkinlik kazanmaya başlamıştır. AP iktidarı yönetiminde meydana gelen kitle hareketlerini, öğretmenler yürüyüşü, İmran Öktem'in cenazesi gibi olayları açıklamak ancak yukarıdaki sınıfsal dengeyi kavramakla mümkündür. Demirel iktidarının son günlerine doğru 1968-1970 arası İşçi-Gençlik-Köylü demokratik hareketleri gelişti. Türkiye'de Sol'un gelişmesi kitlelerin demokratik hareketlerinin başlaması ve en tabii anayasal haklarını kullanarak hakim sınıflara hesap sorması çıkar ve sömürü çevrelerini ürküttü. En ufak bir muhalefete bile tahammülü olmayan ABD emperyalizmi ve ortakları AP yönetimini yetersiz bulmaya başladı. Alman tedbirler soygun ve talanın sessizce yürütülmesini sağlayamıyordu. Kitlelerin hoşnutsuzluğu bu denli insafsızca, bu denli göstere-göstere sömürülmelerine karşı homurdanışı bir avuç finans-kapitalisti rahatsız ediyordu.

Sert tedbirler alınmalı, geceleri uykularını kaçırarak homurdanmalar susturulmalı, pişmiş aşlarına soğuk su katılmamalıydı. Bunu temin ise ancak finans-kapitalin tek başına iktidarı ile mümkün idi. 1970 İşçi-Gençlik-Köylü hareketleri, Demirel iktidarını güç durumlara sokmuş, batağa giren ekonomi, büyüyen dış ticaret açığı, yamalı bohçaya dönen bütçe, devalüe edilen lira ile ardı arkası kesilmeyen yeni yeni vergiler karşısında yönetemez hale gelmişti. Finans-kapital durumun düzelmesi için gördüğü tek çareyi, ortaksız iktidarı, uygulamakta gecikmedi. 12 Mart muhtırası Cumhuriyet tarihinde finans-kapitalin diktatoryasını okuyan bildiridir. 12 Mart'ta finans-kapital safra atmış, iktidardaki diğer ortaklarından, küçük burjuva radikallerinden, reformist burjuvaziden, tefeci-bezirgandan arınmış bir iktidarı oluşturmuştur. Devlet mekanizması finans-kapitalin tartışmasız kontrolü altına girmiş, bütünleşmiştir. Faşist ağını kurmaya karar vermiştir. Bugünkü durum iktidarını ortaksız yürüten, değil sol'u, radikalleri bile susturan, öyle ki; bir gün evvel Anayasa değişikliğini danıştığı profesörleri bile ertesi günü hapse yollayan, devrimci avına çıkmış bir avuç finans-kapital oligarşisi iktidarının Anayasa değişikliği, baskı kanunları hazırladığı, iğrenç sömürsüne dur diyecek bütün güçleri saf dışı bıraktığı, parlamenter faşizmin hüküm sürdüğü bir durumdur. Bugünkü yönetim oligarşinin asker kanadının Erim hükümeti ve parlamento maskesi altında sürdürdüğü bir faşist yönetimdir. Oligarşinin Demirel kanadı yıpranmış, yerine oligarşinin askeri kanadı geçmiştir. Finans oligarşisi bütün hissiyatla bağımsızlık savaşçılarının üzerine yürümüş askeriyle, polisiyle, adliyesiyle, bu gür sesi susturmaya çalışmaktadır.

Kurtuluş Savaşı'ndan 1971'e kadar Türkiye'de olanlar böylece özetlenebilir.

İddianamede bahsi geçen, yazılan olaylara gelince, savcının yaptığı gibi bizde meseleyi ta başından almak, ilk gençlik olaylarına, hatta 27 Mayıs ihtilaline inmek zorundayız. Olayları buradan almak Anayasa'yı ve Hür Demokratik ortamı kimin hazır altı edip baltaladığını, kimin can pahasına koruyup yerleştirmeye çalıştığını anlamak için şarttır. Dönelim 27 Mayıs 1960'a.

Demıştik ki, 27 Mayıs İhtilali bunalan ekonomimize çözüm getiremeyen, gizleyemediği sömürü ile, yarattığı açlık ve sefaletle halkın nefretini kazanan bir iktidara karşı küçük burjuva radikalizmi ve reformist burjuvazinin giriştiği bir harekettir.

27 Mayıs'ta radikal burjuvazinin etkisiyle demokrasi yolunda adımlar atılmış, temel hak ve hürriyetler teminat altına alınmış, pozitif hukukun sağlam temeller üzerine oturması sağlanmıştır. Bunların yanında devlet aygıtı önemli demokratik kuruluşlarla desteklenmiş, Üniversitelerde belli fikir özgürlüğü sağlanmıştır. 1960'ın hemen sonraları küçük burjuva radikallerinin etkinlik sağladığı yıllardır.

Bu yıllar emperyalizmle hiçbir göbek bağı olmayan, gençliğin öğrenme-araştırma, inceleme, kısaca orta çağ karanlığından, fikirsizliğinden kurtulma yılları olmuştur. 1961 Anayasası ile kazanılan mesafeleri şöylece özetlemekte fayda vardır:

İşçiye tamamen çalışma, sözleşme ve grev yapma hakkı işçilerin demokratik hareketlerine dayanak olmuş, işçiye dayanak gücü vermiştir.

Örgütlü sermayeye karşı mücadelenin ancak toplu hareketlerle mümkün olduğu görülmüş, grev ve sendikal örgüt kurma mücadelesi, Anayasa ile kazanılan ‘düşünce ve kanaatlerini söz ve yazı ile serbestçe ifade etme’ hakkı ile daha da güçlenmiştir.

Çıkacak faşizm kokulu kanunların Anayasaya aykırılığı ispatlanacak duruma getirilmiş bağımsız Anayasa Mahkemeleri kurulmuştur.

Çeşitli meslek gruplarına örgütlenme ve direnme hakları tanınmış, kitlelere hoşnutsuzluklarını etkili bir biçimde belirtme, gerekirse direnişe geçme hakkı verilmiştir.

Bütün bu etkili ve ilerici kararlar yönetici kadroları kontrol altında tutma, üzerlerinde etkili olma ve denetleme olanağını doğurmuştur.

Alınan kararların ve uygulamaların halkın çıkarıyla olan uygunluğu tartışılır olmuştur. Bütün bu ileri adımlar, tanınan hak ve özgürlükler geniş bir tartışma ortamı açmış, çıkarlarımıza ters düşen kararlar her çevrede anlaşılacak şekilde derinlemesine tartışılmaya başlanmıştır. Kitleler Anayasanın sağladığı her hakkı benimsemiş, kendine mal etmiştir.

Gelişen fikir akımları gittikçe daha çok konuyu incelemeye başlayan aydınlar, örgütlenen, gerekince direniş hakkını kullanan, tartışma açan meslek grupları ve özellikle halkın meselelerini kendi meseleleri kadar ön plana alan gençlik, finans-kapitali tedirgin etmiş, huysuzlandırmıştır.

Reformist burjuvazinin bu iki üç yıllık etkinliği finans-kapital tarafından tefeci-bezirgan kasaba kodamanı ile engellenmeye başlanmıştır. İlk iki üç yılda halkımızın kaydettiği bu gelişme karşısında finans-kapital ürkmüş 1960’ta itelenmesine göz yumduğu tefeci-bezirganın tekrar piyasaya çıkmasına göz yumarak yeni bir sınıfsal denge kurmuş, demokratik kitle hareketlerinin ve gelişen bağımsızlık savaşının karşısında örgütlü bir direniş tezgahlamaya başlamıştır. Finans-kapital o devrede bu mücadeleyi, bu savaşı tek başına göğüsleyecek, önleyecek güçte olmadığı için karşımıza tefeci-bezirganı çıkarttı. En ince ayrıntılarına kadar planladığı karşı devrimci hareketi uygulamaya başladı. O devrede demokratik hareketler, meslek gruplarının ilerici örgütlenmeleri ve gençlik eylemleri yanında gördüğümüz Kur’an kurslarının, İmam Hatip Okulları furçasının, Mücadele Birlikleri’nin, komando kurslarının, taşra eşrafının örgütlediği Komünizmle Mücadele Dernekleri’nin mantar gibi fişkırmasının sebebi budur. Zaten örgütlü olan tefeci-bezirgan takviye ve teşvik ediliyor, üstümüze salınıyordu. Bu arada finans-kapital güç topluyor, hem tefeci-bezirgana, hem reformist burjuvaziye ve hem de gelişmekte olan ‘sol’a vuracağı günü kolluyordu.

Anayasa karşısında kitlelerin aldığı bu kesin olumlu tavır ve Anayasanın kitlelerce benimsenmesi gençliği de kapsar. Uzunca bir dönem çeşitli dünya görüşlerine ve özgürlüğe aç kalmış gençlik Anayasal haklarını kullanan ilk güç oldu. Hakim sınıfların iç ve dış politikalarını, gerek şimdi ve gerekse daha önce alınmış ekonomik ve politik kararlarını, bunların uygulanmalarını tepki ile karşılamaya başladı. Gücü yettiğince çıkarlarımıza ters düşenleri değiştirmeye çalıştı. Gerektiğinde direniş hakkını kullandı. Miting yaptı. Yürüyüş tertipledi. Bütün ilerici, demokratik kitle hareketlerine katıldı, destekledi. Döğüştü, dayak yedi, haislere atıldı.

işkencelerin en çağ dışı olanları üzerlerinde uygulandı. Bütün bunlar gençliğin mücadele azmini kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramadı. Sömürünün üzerine üzerine gitti. Yerli petrol kampanyası açtı. İğdiş iğdiş ettiği ikili antlaşmalarımızı sergiledi. Madenine sahip çıktı. Omuz verdi topraksız köylüye. Gözcü oldu grevci işçiye.

1965'ten sonra gençlik eylemleri hız kazandı. Artık her demokratik hareket, her haklı direniş, her sömürüye başkaldırı yanında bağımsızlık ve demokrasi savaşı veren gençliği buluyordu. BU savaşta hedef Anayasada yazılı her cümlelerin kitlelere mal edilmesi, kullanılması idi. Gelişen gençlik olayları, bağımsızlık mücadelemiz faşizan kuvvetler tarafından susturulmaya çalışıldı. Bağımsızlık savaşçılarının yavaş yavaş her fakültede cemiyet seçimlerini kazanmaya başlamaları mayanın tuttuğunu gösteriyordu. Gençliğin bir iki senede aldığı mesafe ve ortaya koyduğu eylemler kitlelerce hemen benimseniyor, 'Hak verilmez alınır' ilkesi geçerlilik kazanıyordu. Nitekim toplumun motoru olan gençliğin eylemleri sonucu ilk işçi-Köylü mitingleri, yürüyüşleri başlıyordu. Demokrasi ve bağımsızlık yolundaki mücadele gittikçe hız kazanıyordu.

Çığ gibi büyüyen bağımsızlık hareketimiz karşısında hakim sınıflar telaşlanmaya başladılar. Her hareketimiz kitlelerce benimseniyor, onlara mücadelelerinde rehber oluyordu. Buna karşı Demirel hükümetinin tavrı açıktı. Anayasa değişecek, daha ağır cezalar yürürlüğe konacak ve bu hareketler durdurulacaktı. Fakat ekonomik bozgun ve gelişen kitle hareketleri karşısında Demirel iktidarı gücünü yitirmeye başladı. Bu güçsüzlük onu zorbalığa iteledi. Artık hakim sınıflar kiralık silahlı güçler beslemeye başladı. Her miting, her yürüyüş, bağımsızlığa yönelik her hareket kurşunla karşılanıyor, gençler şehit ediliyordu. İşçi ve köylü demokratik hareketleri de bu tedhiş kampanyasından nasibini alıyor, bağımsızlık için savaşan liderleri kurşunlanıyordu.

Yürütülen bu tedhiş kampanyası karşısında devrimciler bir süre meşru müdafaa durumunda kaldılar. Bağımsızlık savaşlarını ve mevcudiyetlerini korumak için silahlandılar. şimdi meydana bir tarafta emperyalizmin ve yerli finans kapitalin jandarmalığını yapan, görevini yerine getirmek için silahlı ekipler kuran AP yönetimi, diğer tarafta emperyalizmi, finans oligarşisini ve jandarmalarını kovalamak ve varlığını korumak için silahlanan devrimciler vardı. Hakim sınıfların örgütlü gücü karşısında devrimci cephede acilen örgütlenmek gereğini duydu. Ve örgütlendi. Artık kozlar açık oynanıyordu.

Devrimcilerin legal çalışma imkanları çok sınırlanmıştı. Azgınlaşan emperyalizmin bizi ezip geçmesine müsaade etmeden toparlanmamız, bağımsızlık savaşımızı değişen şartla uygun biçimlerde yürütmemiz gerekiyordu.

Devrimciler emperyalizme karşı bağımsızlıkları için silaha sarılma hakkını kullandılar.

THKC ve onun savaşçıları emperyalizme karşı bağımsızlık için silaha sarılma hakkını kullandılar. Savaşçılarının son teki de ölene kadar bu hakkı kullanmaya devam edeceklerdir.

İddianamede geçen ve Cephemizin yaptığı söylenen eylemler bağımsızlık için silaha sarılma hakkımızı kullanmamızdan başka bir şey değildir.

THKC, Türkiye halkının bağımsızlık özlemini dile getirmiş, kurtuluşun ilk kıvılcımını yakmıştır.

THKC, Türkiye halkının kurtuluşu yolunda bundan böyle de savaşını sürdürecek ve zaferi kazanacaktır.

Yaşasın bağımsız ve demokratik Türkiye için savaşanlar.”

www.THKP-C.org